UCHWAŁA NR XLV/350/18
RADY MIEJSKIEJ W SOBÓTCE

z dnia 29 maja 2018 r.

w sprawie przekazania do Wojewódzkiego Sądu Administracyjnego we Wrocławiu skargi Dolnośląskiego Zespołu Parków Krajobrazowych wraz z odpowiedzią na skargę

Na podstawie art. 18 ust. 2 pkt. 15 ustawy z dnia 8 marca 1990r. o samorządzie gminnym (Dz.U. z 2018r. poz. 994 i 1000) w związku z art. 54 §1 i § 2 ustawy z dnia 30 sierpnia 2002r. Prawo o postępowaniu przed sądem administracyjnym (Dz. U. z 2017r. poz. 1369, 1370, 2451 oraz z 2018r. poz. 650)

Rada Miejska w Sobótce
uchwala, co następuje:

§ 1. Przekazać do Wojewódzkiego Sądu Administracyjnego we Wrocławiu skargę z dnia 7 maja 2018r. Dolnośląskiego Zespołu Parków Krajobrazowych na Uchwały Rady Miejskiej w Sobótce Nr XLI/327/18 w sprawie zmiany studium uwarunkowań i kierunków zagospodarowania przestrzennego gminy Sobótka oraz Nr XLI/328/18 w sprawie zmiany mpzp miasta Sobótka dla terenu położonego przy ul. Cmentarnej wraz z odpowiedzią na skargę nie uwzględniającą jej zarzutów.

§ 2. Treść odpowiedzi na skargę o której mowa w § 1 zawiera załącznik do niniejszej uchwały.

§ 3. Wykonanie uchwały powierza się Burmistrzowi Miasta i Gminy Sobótka.

§ 4. Upoważnia się Burmistrza MiG Sobótka do ustanowienia pełnomocnika procesowego, który będzie reprezentował Radę Miejską w Sobótce przed właściwym sądem administracyjnym.

§ 5. Uchwała wchodzi w życie z dniem podjęcia.

Przewodniczący Rady
Miejskiej w Sobótce

Andrzej Rakowski

Załącznik do uchwały Nr XLV/350/18

Rady Miejskiej w Sobótce

z dnia 29 maja 2018 r.

Odpowiedź na skargę

Sobótka, dnia 2018-05-29

Wojewódzki Sąd Administracyjny

we Wrocławiu

ul. Św. Mikołaja 78-79

50-126 Wrocław

Skarżący: Dolnośląski Zespół Parków Krajobrazowych,

ul. Puszczykowska 10, 50-599 Wrocław

Organ: Gmina Sobótka – Rada Gminy Sobótka, Rynek 1,

55-050 Sobótka,

reprezentowana przez:

radcę prawnego Pawła Mus z Kancelarii Mastalerz i Prawnicy,

Al. Niepodległości 3/1, 58-100 Świdnica

Odpowiedź na skargę

Na podstawie uchwały nr XLV/350/18 Rady Miejskiej w Sobótce z dnia 29 maja 2018r. w sprawie przekazania do Wojewódzkiego Sądu Administracyjnego we Wrocławiu skargi Dolnośląskiego Zespołu Parków Krajobrazowych wraz z kompletem akt oraz odpowiedzią na skargę w oparciu o pełnomocnictwo, którego odpis załączam, w załączeniu przesyłam skargę z dnia 07 maja 2018r. Dolnośląskiego Zespołu Parków Krajobrazowych na Uchwały Rady Miejskiej w Sobótce Nr XLI/327/18 w sprawie zmiany studium uwarunkowań i kierunków zagospodarowania przestrzennego gminy Sobótka oraz Nr XLI/328/18 w sprawie zmiany miejscowego planu zagospodarowania przestrzennego miasta Sobótka dla terenu położonego przy ul. Cmentarnej i wnoszę o odrzucenie skarg jako niedopuszczalnych, względnie o oddalenie skarg w całości.

Uzasadnienie

W dniu 07 maja 2018 r. Dolnośląski Zespół Parków Krajobrazowych wniósł skargę na Uchwały Rady Miejskiej w Sobótce Nr XLI/327/18 w sprawie zmiany studium uwarunkowań i kierunków zagospodarowania przestrzennego gminy Sobótka oraz Nr XLI/328/18 w sprawie zmiany miejscowego planu zagospodarowania przestrzennego miasta Sobótka dla terenu położonego przy ul. Cmentarnej.

Zaskarżonym uchwałom wnioskodawca zarzucił naruszenie:

1) art. 72 ust. 1 pkt 5 ustawy Prawo ochrony środowiska (t.j. Dz. U. z 2017r.,poz. 519 z późn. zm.),

2) art. 73 ust. 1 pkt 1 ustawy Prawo ochrony środowiska (t.j. Dz. U. z 2017r.,poz. 519 z późn. zm.),

3) art. 10 ust. 1 pkt 3 i 9 ustawy z dnia 27 marca 2003r. o planowaniu i zagospodarowaniu przestrzennym (t.j. Dz. U. z 2017r., poz. 1073 z późn. zm.)

4) art. 10 ust. 2 pkt 3 ustawy z dnia 27 marca 2003r. o planowaniu i zagospodarowaniu przestrzennym (t.j. Dz. U. z 2017r., poz. 1073 z późn. zm.),

5) art. 15 ust. 2 pkt 3 i 7 ustawy z dnia 27 marca 2003r. o planowaniu i zagospodarowaniu przestrzennym (t.j. Dz. U. z 2017r., poz. 1073 z późn. zm.),

w związku z art. 20 ust. 4 pkt 6 ustawy z dnia 16 kwietnia 2004r. o ochronie przyrody (t.j. Dz. U. z 2018r., poz. 142) poprzez nieuwzględnienie w zaskarżonych uchwałach zapisów uchwały nr XVI/331/11

Sejmiku Województwa Dolnośląskiego z dnia 27 października 2011r. w sprawie ustanowienia planu ochrony dla Ślężańskiego Parku Krajobrazowego (Dz. Urz. Woj. Dolnośl. z 2011r., nr 251, poz. 4508).

I Legitymacja do wniesienia skargi

W pierwszej kolejności należy wskazać, że skarżący oparł swoje skargi na art. 101 ust. 1 ustawy z dnia 08 marca 1990r. o samorządzie gminnym. Zgodnie z tym przepisem każdy, czyj interes prawny lub uprawnienie zostały naruszone uchwałą lub zarządzeniem, podjętymi przez organ gminy w sprawie z zakresu administracji publicznej, może zaskarżyć uchwałę lub zarządzenie do sądu administracyjnego. Skarżący na swojej stronie internetowej wskazuje, że działa na podstawie ustawy z dnia 23 stycznia 2009 r. o zmianie niektórych ustaw w związku ze zmianami w organizacji i podziale zadań administracji publicznej w województwie (Dz. U. z 2009r., nr 92, poz. 753 z późn. zm.).

Dowód:

·strona internetowa https://dzpkwroclaw.ibip.wroc.pl/public/?id=3050#

Skarżący jest więc organem administracji publicznej w województwie i nie ma własnego interesu prawnego, który mógłby podlegać ochronie.

Środek prawny określony w art. 101, mimo że został zamieszczony w rozdziale 10, nie ma charakteru aktu nadzoru. W istocie służy on do ochrony prawnej (sądowej) jednostek przed bezprawnymi działaniami organów gminy (innych organów wykonujących zadania gminy), stanowiącymi ingerencję w sferę ich praw i wolności. Naczelny Sąd Administracyjny w wyroku z dnia 24 sierpnia 2007 r., II OSK 1033/07, LEX nr 384677, podkreślił, że skarga uregulowana w art. 101 ust. 1 u.s.g. jest przysługującym mieszkańcom gminy prawnym środkiem ochrony realnego, własnego interesu prawnego i realnych, własnych uprawnień przed rzeczywistym nielegalnym wkroczeniem w te interesy i uprawnienia organu gminy wydającego akt generalny z zakresu administracji publicznej.

Nie jest to także rodzaj actio popularis (skargi powszechnej), środek ten bowiem wyraźnie nakierowany jest na ochronę praw podmiotowych. Nawet ewentualna sprzeczność uchwały z prawem nie daje legitymacji do wniesienia skargi, jeżeli uchwała ta nie narusza prawem chronionego interesu prawnego lub uprawnienia skarżącego.

Zdaniem organu skarżący, jako organ administracji nie ma legitymacji do wniesienia skargi na podstawie art. 101 ustawy o samorządzie gminnym, gdyż jako organ administracji nie ma i nie może mieć własnego interesu prawnego w rozumieniu powyższego przepisu.

Wprawdzie Naczelny Sąd Administracyjny w wyroku z dnia 12 lipca 2006 r., II OSK 569/06, LEX nr 260539, wyraził pogląd o dopuszczalności zaskarżenia przez gminę, w trybie art. 101 u.s.g., uchwały podjętej przez organ związku komunalnego, uzasadniając go w sposób następujący: "W doktrynie problem zaskarżalności uchwał organów związków w trybie art. 101 u.s.g. jest podejmowany rzadko, a zdania są podzielone (zdaniem B. Adamiak z powołanego przepisu i przepisu art. 99 ust. 1a u.s.g. wynika ograniczenie legitymacji skargowej do uchwał organów gminy, z wyłączeniem uchwał związków komunalnych, por. B. Adamiak: Stwierdzanie nieważności uchwał organów samorządu terytorialnego (w:) Związki komunalne w Polsce i w państwach Europy Zachodniej, pod red. A. Błasia, Przegląd Prawa i Administracji, T. XXXV, s. 55-56; z kolei zdaniem P. Chmielnickiego, skarga w tym trybie wnoszona może dotyczyć uchwały organu związku międzygminnego, por. Komentarz do ustawy o samorządzie gminnym, pod red. P. Chmielnickiego, Warszawa 2004, s. 587). Lecz gmina jako osoba prawna jest podmiotem nie tylko publicznoprawnym, lecz również cywilnym i skoro może być podmiotem praw lub obowiązków, więc może posiadać swój własny interes prawny w zaskarżaniu uchwał.

II Interes prawny skarżącego

W złożonej na uchwały: Nr XLI/327/18 z dnia 30 stycznia 2018r. w sprawie zmiany studium uwarunkowań i kierunków zagospodarowania przestrzennego gminy Sobótka oraz Nr XLI/328/18 z dnia 30 stycznia 2018r. w sprawie zmiany miejscowego planu zagospodarowania przestrzennego miasta Sobótka dla terenu położonego przy ul. Cmentarnej skarżący w żaden sposób nie wskazał swojego interesu prawnego, który został naruszony przez podjęcie zaskarżonych uchwał. Interes powinien być osobisty, własny, indywidualny. "Musi to być interes o charakterze osobistym czyli własny, zindywidualizowany i skonkretyzowany. Interes ten musi wynikać ze ściśle określonego przepisu prawa oraz odnosić się wprost do podmiotu kwestionującego akt prawa miejscowego i dotyczyć bezpośrednio tego podmiotu". Konkretność interesu prawnego oznacza, że skarżącemu przysługiwało konkretne prawo podmiotowe

o charakterze prywatnoprawnym czy też publicznoprawnym, wynikające z przepisów prawa materialnego, które zostałoby najpóźniej w dacie wniesienia skargi naruszone kwestionowaną uchwałą. W wyroku z dnia 11 kwietnia 2008 r., II OSK 1749/07, LEX nr 470930, NSA stwierdził, że osoba, która domaga się ochrony swojego interesu prawnego przy zagospodarowaniu terenów należących do innych osób lub jednostek organizacyjnych, powinna w pierwszej kolejności wykazać istnienie po swojej stronie konkretnego interesu prawnego, który ma podlegać tej ochronie. Interes prawny, którego istnienie warunkuje przyznanie legitymacji skargowej na podstawie art. 101 u.s.g., powinien bezpośrednio dotyczyć sfery prawnej skarżącego. Brak bezpośredniego wpływu uchwały (zarządzenia) na sferę prawną określonego podmiotu nie pozwala na przyznanie mu stosownej legitymacji. Pogląd taki akceptuje NSA w wyroku z dnia 3 sierpnia 2007 r., II OSK 614/07, LEX nr 334317, dotyczącym braku bezpośredniego oddziaływania na sferę prawną adresatów postanowień studium zagospodarowania przestrzennego gminy. W wyroku tym podniesiono, że postanowienia studium są kierowane do organów gminy i wiążą je przy sporządzaniu planów miejscowych, nie są natomiast adresowane do podmiotów spoza systemu administracji publicznej ani też bezpośrednio nie kształtują ich sytuacji prawnej. Przy tak ustawowo określonym charakterze studium trudno mówić w tym przypadku o naruszeniu interesu prawnego lub uprawnienia skarżącej w rozumieniu przepisu art. 101 ust. 1 u.s.g. Studium jako akt planowania, wiążący organy gminy w tym zakresie, może zatem jedynie pośrednio wpływać na prawa i obowiązki podmiotów spoza systemu organów administracji publicznej, przez co jednak nie dochodzi do bezpośredniego naruszenia indywidualnych interesów prawnych lub uprawnień tych podmiotów. Zdaniem organu podmiotem praw i obowiązków może być wyłącznie Województwo Dolnośląskie jako podmiot posiadający osobowość prawną.

Skoro zaś skarżący w skardze nie wskazał swojego interesu prawnego organ nie jest w stanie wskazywać zarzutów dotyczących powyższego zagadnienia.

III Uzasadnienie wniosku o oddalenie skarg.

Jeżeli chodzi o oddalenie skargi na uchwałę Rady Miejskiej w Sobótce Nr XLI/327/18 w sprawie zmiany studium uwarunkowań i kierunków zagospodarowania przestrzennego gminy Sobótka, to uzasadnienie wniosku o oddalenie skargi został zawarty w punkcie II.

Uzasadnieniem wniosku o oddalenie skargi na uchwałę Nr XLI/328/18 z dnia 30 stycznia 2018r. w sprawie zmiany miejscowego planu zagospodarowania przestrzennego miasta Sobótka dla terenu położonego przy ul. Cmentarnej jest to, że zgodnie z treścią art. 28 ust. 1 ustawy o planowaniu i zagospodarowaniu przestrzennym podstawę do stwierdzenia nieważności uchwały rady gminy w całości lub w części stanowi naruszenie zasad sporządzania planu miejscowego, istotne naruszenie trybu jego sporządzania, a także naruszenie właściwości organów w tym zakresie. Wskazanie w cytowanym przepisie podstaw nieważności uchwały w sprawie miejscowego planu zagospodarowania przestrzennego prowadzi do uznania, iż przepis ten stanowi lex specialis wobec art. 91 ust. 1 ustawy o samorządzie gminnym, według którego uchwała lub zarządzenie organu gminy sprzeczne z prawem (a więc z jakimkolwiek przepisem prawa) są nieważne, chyba że naruszenie prawa ma charakter nieistotny, wtedy zgodnie z art. 91 ust. 4 ustawy o samorządzie gminnym organ nadzoru lub na podstawie art. 147 § 1 ustawy z dnia 30 sierpnia 2002 r. - Prawo o postępowaniu przed sądami administracyjnymi (Dz. U. Nr 153, póz. 1270) sąd administracyjny nie stwierdza nieważności uchwały, ograniczając się do wskazania, iż uchwałę wydano z naruszeniem prawa. Oznacza to, że rozstrzygnięcia nadzorcze wojewody albo orzeczenia sądu administracyjnego stwierdzające nieważność uchwał w sprawie miejscowego planu zagospodarowania przestrzennego są wydawane w przypadku zajścia co najmniej jednej z podstaw nieważności wymienionych w art. 28 ust. 1 ustawy o planowaniu i zagospodarowaniu przestrzennym. Zatem pozostałe naruszenia prawa (niewymienione w powołanym wyżej przepisie) należałoby traktować jako nieistotne, a więc niebędące przyczyną nieważności uchwały (por.: T. Bąkowski: Komentarz do art. 28 ustawy z dnia 27 marca 2003 r. o planowaniu i zagospodarowaniu przestrzennym (Dz.U.03.80.717), w: T. Bąkowski, Ustawa o planowaniu i zagospodarowaniu przestrzennym. Komentarz, Zakamycze, 2004. W toku procedury przygotowawczej wszelkie wymogi zostały spełnione. Nie doszło do naruszenia żadnych zasad przy sporządzaniu planu, zachowana została procedura, a swoje opinie wyraziły wszystkie ustawowo do tego zobowiązane ograny.

Zgodnie z art. 23 ust. 5. Prawa o ochronie przyrody projekty studiów uwarunkowań i kierunków zagospodarowania przestrzennego gmin, miejscowych planów zagospodarowania przestrzennego, planów zagospodarowania przestrzennego województw i planów zagospodarowania przestrzennego morskich wód wewnętrznych, morza terytorialnego i wyłącznej strefy ekonomicznej, w części dotyczącej obszaru chronionego krajobrazu, wymagają uzgodnienia z właściwym regionalnym dyrektorem ochrony środowiska w zakresie ustaleń tych planów, mogących mieć negatywny wpływ na ochronę przyrody obszaru chronionego krajobrazu.

W toku prac planistycznych poprzedzających podjęcie zaskarżonych uchwał dochowano całego trybu uzyskano również wszystkie wymagane przepisami uzgodnienia. W tym miejscu należy wskazać, że zgodnie z uzyskanymi w toku prac planistycznych opiniami Dyrektora Regionalnej Dyrekcji Ochrony Środowiska we Wrocławiu do obydwu zaskarżonych uchwał wprost wynika, że opiniując projekty zmian Dyrektor brał pod uwagę istnienie na terenach objętych zaskarżonymi uchwałami Ślężańskiego Parku Krajobrazowego i dokonał weryfikacji projektowanych zmian pod tym kątem oraz wyraził pozytywną opinię co do projektów zmian.

Skarżący zarzuca naruszenie szeregu przepisów ustawy prawo ochrony środowiska poprzez nie uwzględnienie zapisów uchwały w sprawie ustanowienia planu ochrony Ślężańskiego Parku Krajobrazowego. Jako zarzuty skarżący wskazuje: naruszenie § 13 i § 14 Planu ochrony..., które znajdują się w rozdziale 7 „Ustalenia do studiów uwarunkowań i kierunków zagospodarowania przestrzennego i miejscowych planów zagospodarowania przestrzennego gmin: Dzierżoniów, Jordanów Śląski, Łagiewniki, Marcinowice oraz Sobótka oraz do planu zagospodarowania przestrzennego województwa dolnośląskiego, dotyczące eliminacji lub ograniczenia zagrożeń wewnętrznych i zewnętrznych". W tym miejscu należy wskazać, że zgodnie z art. 20 ust. 4 Ustawy o ochronie przyrody 4. Plan ochrony dla parku krajobrazowego zawiera:

1) cele ochrony przyrody oraz przyrodnicze, społeczne i gospodarcze uwarunkowania ich realizacji;

2) identyfikację oraz określenie sposobów eliminacji lub ograniczania istniejących i potencjalnych zagrożeń wewnętrznych i zewnętrznych oraz ich skutków;

3) wskazanie obszarów realizacji działań ochronnych;

4) określenie zakresu prac związanych z ochroną przyrody i kształtowaniem krajobrazu;

5) wskazanie obszarów udostępnianych dla celów naukowych, edukacyjnych, turystycznych, rekreacyjnych, amatorskiego połowu ryb i dla innych form gospodarowania oraz określenie sposobów korzystania z tych obszarów;

6) ustalenia do studiów uwarunkowań i kierunków zagospodarowania przestrzennego gmin, miejscowych planów zagospodarowania przestrzennego, planów zagospodarowania przestrzennego województw oraz planów zagospodarowania przestrzennego morskich wód wewnętrznych, morza terytorialnego i wyłącznej strefy ekonomicznej dotyczące eliminacji lub ograniczenia zagrożeń wewnętrznych lub zewnętrznych;

7) określenie granic stref ochrony krajobrazów stanowiących w szczególności przedpola ekspozycji, osie widokowe, punkty widokowe oraz obszary zabudowane wyróżniające się lokalną formą architektoniczną, wyznaczonych w obrębie krajobrazów priorytetowych, zidentyfikowanych w ramach audytu krajobrazowego, o którym mowa w art. 38a ustawy z dnia 27 marca 2003 r. o planowaniu i zagospodarowaniu przestrzennym, istotnych dla zachowania walorów krajobrazowych parku krajobrazowego, wraz ze wskazaniem które z zakazów, wymienionych w art. 17 ust. 1a, obowiązują w danej strefie;

8) wykaz obiektów o istotnym znaczeniu historycznym i kulturowym.

Według zaś art. 24 ust. 4a. Plan ochrony dla parku krajobrazowego, w części dotyczącej:

1) określenia granic stref, o których mowa w art. 20 ust. 4 pkt 7,

2) wykazu obiektów o istotnym znaczeniu historycznym i kulturowym, o których mowa w art. 20 ust. 4 pkt 8,

3) wprowadzenia zakazów, o których mowa w art. 17 ust. 1a

- jest aktem prawa miejscowego.

Zapisy planu ochrony Ślężańskiego Parku Krajobrazowego, których nie uwzględnienie zarzuca skarżący nie są więc przepisami prawa miejscowego. Organ nie zgadza się z zarzutami skarżącego, że powyższe zapisy nie były wzięte pod uwagę przy sporządzaniu projektów uchwał i przy przeprowadzaniu procedury ich uchwalania. Wynika to wprost z opinii Regionalnego Dyrektora Ochrony Środowiska we Wrocławiu do obydwu uchwał.

W tym miejscu należy wskazać, że ustalenia § 14 ust. 2 pkt. 2, 4, 5, 6 lit. b, 7, 11, 12 załącznika nr 1 do Uchwały Sejmiku Województwa Dolnośląskiego z dnia 27 października 2011 r. Nr XVI/331/11 w sprawie ustanowienia planu ochrony dla Ślężańskiego parku krajobrazowego wykraczają poza zakres uprawnień nadanych Rozporządzeniem Ministra Środowiska z dnia 12 maja 2005 r. w sprawie sporządzania projektu planu ochrony dla parku narodowego, rezerwatu przyrody i parku krajobrazowego, dokonywania zmian w tym planie oraz ochrony zasobów, tworów i składników przyrody. Ustalenia te

mogą dotyczyć wyłącznie eliminacji lub ograniczenia zagrożeń zewnętrznych, o których mowa w art. 20 ust. 4 pkt. 6 ustawy z dnia 16 kwietnia 2004 r. o ochronie przyrody i wynikać z potrzeb ochrony przyrody i walorów krajobrazowych. Nie można uznać, że ustalenia zawarte w § 14 ust. 2 pkt. 2, 4, 5, 6 lit. b, 7, 11, 12 mają związek z eliminacją lub ograniczeniem zagrożeń dotyczących ochrony przyrody i walorów krajobrazowych.

W żadnym z przepisów wymienionych § 17 rozporządzenia nie mieści się uprawnienie do określania ustaleń w zakresie powierzchni nowo wydzielanych działek lub parametrów zabudowy.

Ustalenie § 14 ust. 2 pkt. 2, dotyczące minimalnej powierzchni nowo wydzielanych działek budowlanych jest wyłącznym uprawnieniem gminy na mocy art. 15 ust. 3 pkt. 10 ustawy z dnia 27 marca 2003 roku o planowaniu i zagospodarowaniu przestrzennym. Sejmik województwa nie jest organem uprawnionym do ustalania powierzchni nowo wydzielanych działek w planie ochrony parku krajobrazowego. Ograniczenie wykonywania prawa własności nieruchomości, w tym także prawa podziału nieruchomości, musi wynikać z upoważnienia ustawowego. Jeśli ustawa nie określa wprost odpowiedniej delegacji oznacza to, że organ nie może takiego przepisu ustanowić.

Ustalenie § 14 ust. 2 pkt. 4 dotyczy konstrukcji budynków i jest wewnętrzne sprzeczne – zabudowa bliźniacza nie stanowi jednej z form zabudowy szeregowej.

Kategoryczny zakaz wprowadzania nowej zabudowy wielorodzinnej zawarty w § 14 ust. 2 pkt. 5, przy jednoczesnym określeniu niejasnych warunków odstępstwa od zakazu jest przepisem nieprecyzyjnym, który winien zostać wyeliminowany z obiegu prawnego. Określenie „logiczna kontynuacja urbanistyczna" jest niezrozumiałe i oznacza uznaniowość stosowania odstępstwa od zasady. Zapis ten równocześnie nie uwzględnia definicji budynku wielorodzinnego, którym jest każdy budynek mieszkalny liczący więcej niż 2 mieszkania. Zabudowa mieszkaniowa o 4 mieszkaniach jest na terenach wiejskich powszechna, a parametr ilości mieszkań jest nieistotny wobec formy zabudowy (wysokości lub gabarytów), która może być identyczna z formą zabudowy jednorodzinnej.

Ustalenie § 14 ust. 2 pkt. 6 lit. b, dotyczące maksymalnej wysokości zabudowy, podobnie jak jest ustalenie, o którym mowa w pkt. 1 jest przekroczeniem uprawnienia organu do stanowienia przepisu i nie ma związku z eliminacją lub ograniczeniem zagrożeń zewnętrznych, o których mowa w art. 20 ust. 4 pkt. 6 ustawy z dnia 16 kwietnia 2004 r. o ochronie przyrody. Ustalenie to jest wyłącznym uprawnieniem gminy na mocy art. 15 ust. 2 pkt. 6 ustawy z dnia 27 marca 2003 roku o planowaniu i zagospodarowaniu przestrzennym.

Ustalenia § 14 ust. 2 pkt. 7, 11, 12 wprowadzające kategoryczne ograniczenia lub zakazy nie mają podstawy prawnej wynikającej z § 17 Rozporządzenia Ministra Środowiska z dnia 12 maja 2005 r. w sprawie sporządzania projektu planu ochrony dla parku narodowego, rezerwatu przyrody i parku krajobrazowego, dokonywania zmian w tym planie oraz ochrony zasobów, tworów i składników przyrody w związku z art. 20 ust. 4 pkt. 6 ustawy z dnia 16 kwietnia 2004 r. o ochronie przyrody. Ustalenia te są wyłącznym uprawnieniem gminy na mocy art. 15 ust. 2 pkt. 6 lub 9 oraz ust. 3 pkt. 9 ustawy z dnia 27 marca 2003 roku o planowaniu i zagospodarowaniu przestrzennym.

Biorąc pod uwagę powyższe Rada Miejska w Sobótce wnosi jak w petitum.

W załączeniu przedkładam akta dotyczące zaskarżonych uchwał, uchwałę nr XLV/350/18 Rady Miejskiej w Sobótce z dnia 29 maja 2018r. w sprawie w sprawie przekazania do Wojewódzkiego Sądu Administracyjnego we Wrocławiu skargi Dolnośląskiego Zespołu Parków Krajobrazowych, odpis pełnomocnictwa.

Odpis odpowiedzi na skargę przesłano skarżącemu.